

21. července 1885

ranč Dolní Hutě

Opět jsem zavítal do toho tajemného, ale krásného údolí uprostřed luk a lesů. V dřevěné boudě uprostřed údolí jsem si odpočinul a v jezírku plném vody jsem zchladil svou žízeň. Je horký letní den. Sundávám svůj klobouk a dávám pít i svému koni. Poté zkoumám okolí malého údolíčka a skálu, která se nad ním tyčí.

Rychle se stmívá. Rozdělám oheň a povečeřím. Je načase se vrátit zpět na ranč. Mám veliký ranč nedaleko odtud v Dolních Hutích. Krásná zahrádka oplývá každé léto pestrobarevnými květy. Ve stodole a ve chlívě mám ustajený dobytek a na louce nad rančem chovám koně. Velká zděná budova mi poskytuje celoroční přístřeší. Žiji sám, statek jsem zdědil po svém otci, protože nikdo z mých sourozenců se nechtěl uvázat k práci na statku. Za vlažných večerů vyjždím plavit do blízkého rybníka koně nebo na lov do okolních lesů. Velice rád vyjždím také do okolí a zkoumám, jaké přírodní krásy jsou kolem nás. Občas také narazím na loupeživé bandity.

Tak jsem objevil své údolí. Zničeho nic uprostřed luk, do kopce a hned při kraji lesa. Nenápadné údolíčko na mě dýchá tajemnem a jakýmsi nevyřčeným tajemstvím. Od té doby jezdím den co den do mého údolí a snažím se rozluštit jeho záhadu. První věc, která mě zarazila je, že nejsem schopen si zapamatovat cestu. Musel jsem si nakreslit podrobnou mapu z ranče až do údolí. Několikrát jsem zkoušel najít i jinou cestu a vydával jsem se zpět domů po klikatých cestičkách, ale vždy jsem zabloudil a vracel se za hluboké tmy.

27. září 1885 ranč Dolní Hutě

Zamračený a deštivý podzimní den mě donutil, abych si po horkém létě opět ve své chaloupce zatopil. Rozdělávám oheň a rozsvícím svíčky, protože venku je i přes denní světlo tmavo. Usedám ke svému zápisníku a sděluji mu zážitky uplynulých dní.

Celé léto jsem trávil mnoho času ve svém údolí. Prohledával jej, ale nenašel nic, co by mě přivedlo k tomu, jak toto údolí vzniklo a jakým tajemstvím je opředené. Obyvatelé nedaleké vesnice mi prozradili, že na místo kdysi chodívali zbloudilí kovbojové, indiáni zde mívali svá sezení a loupeživí lapkové zde oslavovali svá vítězství. Před dvaceti lety však do tohoto údolí přestali lidé chodit, prý se tam stalo něco tak strašného, že po setmění už se nikdo do toho lesa neodvážil vkročit.

Mě toto údolí připadalo krásné a jako stvořené pro letní výlety. Avšak s koncem léta se udála velmi podivná věc. Začátkem září, kdy venku panovalo babí léto, jsem se rozhodl opět do údolí vydat a prozkoumávat jeho okolí. Pohled, který mě však čekal, byl hrůzostrašný. Jezírko s čirou vodou zmizelo, zůstala po něm vyschlá díra. Dřevěná bouda byla rozsekána na prkna a na celé údolí se snesl tmavý oblak. Už nepůsobilo tak vesele jako za letních večerů. Když sem si pořídil pár fotek, vracel jsem se na svém koni zpět k domovu. Venku bylo krásné a slunné počasí. Vyvolal jsem si fotky a znovu a znovu přemýšlel, kdo nebo co mohlo toto údolí tak zničit.

Dopisuji poslední stránku svého deníku a popíjím horký likér. Dnes je venku opravdu zima. Něco jakoby mi našeptávalo a táhlo mě do mého údolí. Věděl jsem, že každou chvíli prší, je sychravo a blesky na sebe nenechají dlouho čekat. I přesto mě silná touha donutila obléct si teplý plášť a osedlat hřebce. Vyrazil jsem do údolí. Celou cestu mi jakýsi hlásek našeptával, že jsem blízko a já poprvé věděl přesně kudy jet a nepotřeboval jsem ani svou mapu. Vnitřní hlásek mi opakuje stále dokola, že dnes rozluštím tajemství strašidelného údolí.

Na místo jsem dorazil nezvykle rychle. Seskočil jsem z koně, který se okamžitě splašil a dal se na útěk. Bylo mi to najednou úplně jedno. Neuvěřitelná síla mě táhla pouze k jednomu. Najít tajemství tohoto údolí. Déšť se opět hustě spustil a hromy a blesky se začali snášet nad údolí. V tom jsem zahlédl jakousi postavu. Přes proud vody nebylo možné určit, kdo to je, ani co má na sobě. Ale ta osoba držela v ruce nějakou listinu. A blížila se ke mně. Měl bych možná utéct. Ale můj chtíč byl silnější než já a tak sem čekal, než postava ke mně dojde. Konečně jí bylo vidět do

obličej. Ale panebože....V tom údolí osvětlil ohromný blesk. A poslední, co jsem zaslechl, byla rána, která jej následovala. Nejvyšší strom v údolí se skácel k zemi a já pod jeho tíhou umírám. Postava zmizela a zaslechl jsem pouze škaredý posměšný smích. Frank Darcy

28. září 1885 údolí Franka Darcyho

Do tohoto údolí dnes chodí málo kdo. Avšak já se svým ovčákem zavítáme občas do zdejšího okolí na procházku. Dnes byl krásný podzimní den. Po včerejší ohromné bouřce se nebe krásně pročistilo. Musím se podívat, jaké škody v okolí napáchala noční bouře. V údolí se mi naskytne úděsný pohled na mrtvé tělo Franka Darcyho. Frank má ranč nedaleko odsud, v Dolních Hutích. Okamžitě poznám, že mu není pomoci. Zabíla ho noční bouře. U sebe má nějaký deník, a když pročtu jeho zápisky, zježí se mi chlupy na těle a nevěřím, že za Frankovu smrt může bouře. Otevírám deník a píši poslední zápisky Frankova života.

Vedle jeho těla leží narychlo načmáraný dopis. Všechny fotografie jsem zanechal na ranči v Dolních Hutích. Tam také chci nechat svůj deník. I mapa s označením tohoto údolí na ranči někde je. Můj duch nebude mít pokoje, dokud někdo nenajde listinu, kterou držela tajemná postava v ruce. Víím, že tu někde je!! Ty, který čteš můj dopis, najdi mapu, fotografie místa a vydej se do strašidelného údolí najít listinu tajemství.

To byl konec, bylo jisté, že dopis psal Frank těsně před svou smrtí. Na jeho počest postavili místní lidé v tomto údolí krásný totem. Avšak od té doby místo chátrá. Mnoho lidí, generací a rančerů se snažilo místo znovu najít, ale bez Frankovy mapy se to nikomu nepovedlo. Ranč dále vzkvétal, měnil své majitele, ale nikdo z nich fotografie a mapu nikdy nehledal. Snad jednou až bude ranč starý a bude chátrat, najde někdo při jeho bourání fotografie i mapu a objeví Frankovo údolí. A možná i listinu, kterou Frank tak usilovně na konci svého života hledal.

Peter Galagher